

KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 39

Phẩm 6: QUÁN THIÊN (Phần 18)

DẠ-MA THIÊN (Phần 4)

Lại nữa, này các Tỳ-kheo! Đã biết quả báo của nghiệp, hãy quan sát các trụ xứ cõi Dạ-ma. Dùng văn tuệ biết cõi này có trụ xứ tên Tích phụ. Do những nghiệp gì chúng sinh được sinh lên cõi này? Dùng văn tuệ biết người tạo nghiệp lành, siêng năng giữ giới, không não hại người khác, giữ mọi giới không thiếu, không thiếu sót, bền chắc không hư hoại, đóng cửa đường ác, dập tắt sự nóng bức cõi ác, làm chỗ dựa cho mọi người như cha mẹ, đời sau tùy thuận thực hành ba loại công đức: không sát sinh, không trộm cướp, không tà dâm. Không sát sinh, không trộm cướp đã nói ở trước. Không tà dâm: Khi đi đường, ở ngã tư hoặc trong hầm, đi khát thực hoặc đi công chuyện khác, thấy phụ nữ xinh đẹp, ca hát rất hay nhưng không sinh tâm tham ái. Không ham thích, không vui với người khác làm việc ấy, mừng khi thấy họ làm việc lành, khuyên họ sám hối, nói lỗi phụ nữ: Phụ nữ là nhân ác số một, do tà hạnh chúng sinh bị đọa vào địa ngục. Người này giữ giới thanh tịnh, phạm hạnh, sau khi chết sinh lên trụ xứ Tích phụ. Nhờ nghiệp thiện, vị ấy ở đây thọ hưởng diệu lạc. Núi Tích phụ rộng năm trăm do-tuần, tiếng chim hót rất hay, âm thanh đáng yêu vang vọng khắp nơi. Thiên tử sinh dưới gốc cây bầy báu. Ví như người ngủ say nghe tiếng vỗ tay thức giấc. Thiên tử ấy nghe tiếng chim hót chợt tỉnh. Thân Thiên tử này phóng ánh sáng hơn cả mặt trời mùa thu mọc trên đỉnh núi, ánh sáng mặt trời không bằng một phần. Thiên tử thức giấc, nhờ nghiệp thiện, chim hót kệ tương ứng với nghiệp lành:

*Thoát khỏi lưới thân thể
Nơi phân, tiểu, như ướ
Thân người nữ như vậy
Nên sinh đến cõi này.
Người nữ không ngay thật
Thấy người nam vui mừng
Tâm mê mờ không định
Vì không biết nên gần.
Đối gạt cả mọi người
Trang sức làm người mê
Người phụ nữ khéo léo
Đối gạt cả người nam.
Phụ nữ giống như ong
Ham thích các loại hoa
Luôn sinh tâm yêu thích
Tất cả những người nam.
Như ong hút mật hoa*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sau lại đi nơi khác
Người nữ cũng như vậy
Thương yêu rồi bỏ đi.
Được vật như bạn tốt
Sân hận không điều phục
Đối gạt những người nam
Rồi bỏ đi nơi khác.
Với phương tiện đối gạt
Chẳng khác gì chất độc
Người nữ giết người nam
Thường làm việc bất lợi.
Như lửa đóm hơ không
Chẳng thể nắm bắt được
Dù tìm đủ mọi cách
Không ngăn được người nữ.
Làm những việc bất thiện
Không lợi ích, bệnh, chết
Người nữ là nhân duyên
Hủy hoại đạo Niết-bàn.
Ở tất cả mọi nơi
Nguy hiểm và lo sợ
Người nam chịu đau khổ
Đều là do người nữ.
Già, trung niên, thiếu niên
Đều không được tịch tĩnh
Tâm người nữ luôn động
Như ánh sáng mặt trời.
Người nữ thường đối bạn
Như ánh đèn chao động
Luôn luôn là kẻ thù
Giống như khắc trên đá.
Chỉ gần kẻ giàu sang
Nghèo hèn là xa lánh
Của nhiều thì gần gũi
Không của lại lánh xa.
Cung cấp mọi vật dụng
Và phục vụ đủ cách
Tâm giống như ngọn lửa
Không thể nào nắm bắt.
Người nam tùy thuận theo
Mọi dục vọng người nữ
Những người nữ như vậy
Luôn đối gạt người nam.
Như hoa che rắn độc
Lại như tro lấp lửa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sắc đẹp che lấp tâm
Người nữ cũng như vậy.
Ví như thấy cây độc
Đẹp mắt nhưng rất hại
Người nữ như hoa độc
Người trí hãy xa lánh.
Mong cầu gặp người nữ
Lại tham đắm cảnh giới
Kẻ ấy không được vui
Không đời này đời sau.
Ham thích sống phóng dật
Biếng nhác lại dối gạt
Gần bạn ác tham ăn
Chẳng thích gần hiền thiện.
Siêng năng sức dũng mãnh
Phước đức bỏ người nữ
Cung kính tin nhân quả
Người này được thiện lợi.
Người phụ nữ trói buộc
Sống ở thế gian này
Xa lánh được người nữ
Sinh lên cõi Dạ-ma.

Nghe tiếng chim hót như trong giấc mộng với những thứ xinh đẹp, lời kệ này lợi ích cả hai, Thiên tử mới sinh phát trí tuệ. Nhờ trí tuệ Thiên tử nhớ được mình từ đâu đến đây, nhờ giữ ba giới lành. Sau đó, Thiên tử nói kệ:

Nhờ trì giới sinh Thiên
Không bỏ được người nữ
Người dũng xa người nữ
Đến được thành Niết-bàn.
Không thể dùng lửa dao
Cưa để đốt, chặt, xẻ
Cắt được dây người nữ
Không phương cách nào khác.
Xưa ta từng xa lánh
Siêng tu nên đến đây
Vì xa lánh được lạc
Cõi Dạ-ma thù thắng.
Ngoài những dục lạc ấy
Còn có lạc lớn hơn
Phải đạt nơi bất thoái
Nhất định được Niết-bàn.

Nghe tiếng chim, thấy hình chim, Thiên tử mới sinh vui mừng quan sát cõi trời, thấy núi Tích phụ có vô số trăm ngàn cây cối ánh sáng bao quanh, sông suối xinh đẹp, nghe tiếng chim hót, thấy chim báu, ao sen xinh đẹp, từng bầy ong rộn rã bay ra. Những thứ đó trước kia vị ấy chưa từng thấy, không gì sánh bằng. Quan sát là biết được, Thiên

tử vui mừng rời khỏi gốc cây. Lại quan sát thân mình, ánh sáng oai đức thù thắng mà sinh tâm kiêu ngạo, lại sinh tâm kiêu ngạo thứ hai, nghĩ rằng: Không ai bằng ta, ta muốn gì đều được. Từ tâm kiêu mạn thứ hai lại sinh năm tâm kiêu mạn khác, năm căn tham đắm năm cảnh giới. Do sinh bảy tâm kiêu mạn mà phá hết những việc từ trước, không còn hiện nữa, không nhớ gì cả. Vì tâm động, vì phóng dật nên bị lưới cảnh giới trời buộc, lập tức leo lên núi Tích phụ thọ lạc. Núi ấy có ba cõi thượng, trung, hạ. Trong cõi hạ có năm khu rừng:

1. Hương phiêu.
2. Diệm thắng.
3. Quang minh.
4. Thường lạc.
5. Cao tụ.

Mọi vật trong rừng Hương phiêu đều thơm phức, hương ấy xông khắp năm ngàn do-tuần. Mọi màu sắc trong rừng Diệm thắng đều sáng rực hơn cả trăm ngàn mặt trời. Chư Thiên xinh đẹp đi trong rừng Quang minh đầy đủ về công đức của năm dục. Rừng Thường lạc có nhiều sông suối đủ trăm ngàn hương vị sắc. Rừng Cao tụ có một núi cao bằng bảy báu sáng rực. Đã nói xong vườn rừng ở cõi hạ. Cõi trung có trăm ngàn đồng trống, vô số bảy báu, ao sen, chim đẹp, âm thanh, xúc vị sắc hương thanh tịnh không nhớ. Cõi thượng có đỉnh núi, có thành rộng trăm do-tuần, chư Thiên ở trong đó. Thành ấy tên là Bảo lâm, có những dòng sông sinh ra thức ăn uống, cây cối sum suê, hoa trái, ao sen xinh đẹp. Có vô số trăm ngàn Thiên nữ xinh đẹp vui chơi. Thiên vương Mâu-tu-lâu-đa đến thành này thọ hưởng diệu lạc theo công đức của năm dục, đầy đủ sắc thanh hương vị, lửa ái hừng hực. Thiên tử ấy vui chơi thọ lạc trên núi Tích phụ, thọ hưởng dục lạc theo cảnh giới khác nhau. Vì tâm tham cầu cảnh giới dục lạc nên Thiên tử mới sinh một mình đến núi ấy. Có một Thiên tử trú ở chốn cũ thấy vậy, vui mừng đến trước Thiên tử mới sinh, giới thiệu với chư Thiên trú ở chốn cũ khác: Đây là Thiên tử mới sinh. Chư Thiên trú ở chốn cũ hỏi: Vì sao ông biết mới thọ sinh? Vị ấy đáp: Thiên tử mới thọ sinh này có năm tướng:

1. Ánh sáng che thân, thân không có y phục, tâm nghĩ: đừng để chư Thiên khác thấy ta lỏa thể. Ngay lúc đó chư Thiên thấy vị ấy có y phục, nhưng kỳ thật là không có y phục.
2. Nhìn thấy vườn rừng vị ấy ngạc nhiên vì chưa từng được thấy, bây giờ thấy nên nhìn ngắm khắp nơi.
3. Thấy Thiên nữ xấu nên nghi ngờ chưa dám nhìn chính diện.
4. Thấy Thiên tử khác tuy gần gũi, tâm vẫn sinh nghi ngờ, ý chí không định.
5. Muốn bay lên hư không nhưng lo sợ, bay không cao không mau, đi không xa chỉ đi gần như vào thành ấp và những nơi phụ cận.

Chúng ta hãy đến chỗ Thiên tử mới sinh. Bấy giờ, các Thiên tử đến chỗ Thiên tử mới sinh nói: Đại tiên ông nên biết! Chúng tôi thấy ông mới thọ sinh nên đến đây. Nhờ nghiệp thiện, tu học các giới không hủy phạm, không thiếu sót, không rơi rớt, lia cấu, thanh tịnh nên được sinh ở đây. Dù chư Thiên nói vậy nhưng vì phóng dật họ lại leo lên núi, bay lên hư không, vui mừng thọ lạc. Thấy việc ấy, Thiên tử mới sinh tự nghĩ: Ta hãy một mình lên núi. Lập tức vị ấy lên núi. Thấy Thiên chúng, Thiên nữ trang sức xinh đẹp, thổi nhạc ca múa. Thiên nữ thấy Thiên tử mới sinh thì vui mừng đến trước Thiên tử, họ ngạc nhiên quan sát kỹ, lại nghĩ: Chúng ta nên cung phụng hầu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

hạ, nên làm vợ Thiên tử này. Họ lại đến bên Thiên tử, vì chưa từng thấy nên họ thán phục thưa: Chúng tôi rất thích nhìn, chúng tôi đến với Thiên tử. Hôm nay nhờ nghiệp thiện của mình nên cùng chúng tôi thọ lạc. Có các vườn rừng, núi non, khe suối, lại có những chỗ khác bằng bảy báu sáng rực, cây cối sum suê, mọi nơi đều có phòng ốc. Trong những phòng ốc vang ra tiếng nhạc. Mặt đất có màu dung kim, chúng ta ở đó hưởng lạc. Lại có sông suối ao sen xinh đẹp, trong hư không có trăm ngàn phòng ốc đáng yêu, chúng tôi cùng Thiên tử ở đó thọ lạc. Nhờ nghiệp thiện Thiên tử mới sinh nói: Ta sẽ cùng các người thọ lạc. Cõi này có tất cả dục lạc để thọ hưởng không chán. Khi ấy các Thiên nữ lại đến rừng Táp điện. Ở đó có những âm nhạc nghe rất vui tai. Nhờ thành tựu nghiệp thiện nên hưởng quả báo của nghiệp. Rừng này có những nơi thắng cảnh đủ sắc hương vị xúc. Mặt đất mềm mịn, y phục trơn nhẵn không dệt bằng sợi tơ. Có các loài chim hót rất hay. Thiên tử cùng Thiên nữ xinh đẹp thọ hưởng diệu lạc theo cảnh giới của năm dục. Rừng ấy có vô số công đức, thấy vậy Thiên tử, Thiên nữ ngạc nhiên đi khắp mọi nơi. Rừng ấy toàn bằng các vật báu xa cừ, ngọc xanh... Lại thấy có nơi toàn màu xanh, chim chóc từng đôi trống mái sắc thân bằng bảy báu bay nhảy hưởng lạc ở đó, hót tiếng rất hay. Lại thấy trong ao nước có nhiều chim uyên ương, thiên nga, vịt trời đủ màu sắc hót hay. Lại thấy Thiên tử và Thiên nữ vui chơi trong rừng ấy, sáu thời luôn có hoa nở, cây cối đua nhau nở hoa một lúc, có lúc phóng ánh sáng, có lúc không phóng ánh sáng ví như nhắm mở mắt. Thấy vậy Thiên tử, Thiên nữ đều vui vẻ. Lại thấy có nơi khác đủ màu sắc nên tâm động. Vì tâm động nên tham dục. Nhìn lên hư không thấy trăm ngàn Thiên nữ trang sức xinh đẹp ở khắp nơi, ví như màu sắc vẽ trên vách, tơ, lụa, họ vui chơi ca múa ở khắp nơi. Thấy vậy Thiên tử động tâm, phân biệt mọi thứ. Sau đó lại thấy ao sen đủ các loại hoa hình dáng, màu sắc xanh, vàng, đỏ, trắng khác nhau, có nhiều chim. Quan sát xong, Thiên tử vui mừng, thấy mọi nơi dù trong nước hay trên hư không đều có chim và Thiên chúng đầy đầy như bụi trần, chẳng có nơi nào trống. Nhờ sức của nghiệp thiện, Thiên tử nói kệ:

*Dù thấy cả biển lớn
Vẫn không thể thỏa mãn
Lưỡi tham vị cũng thế
Không bao giờ biết đủ.
Mũi tham ngửi hương thơm
Cũng chẳng biết nhàm chán
Thân xúc chạm đủ thứ lớp
Nào biết đủ bao giờ.
Tai thích nghe tiếng hay
Vẫn không hề biết đủ
Ý nghĩ nhớ các pháp
Chẳng biết đủ bao giờ.
Chuyển động trong sáu cảnh
Xa ánh sáng tri túc
Khát ái nên đi mãi
Cảnh dục rộng mênh mêng.
Chư Thiên không biết đủ
Như thêm củi vào lửa
Nếu không biết nhàm chán*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Bản thân không dừng yên.
Sáu ngọn lửa độc ác
Bị gió niệm thổi động
Luôn thiêu đốt thế gian
Kẻ si không hề biết.
Chư Thiên có phóng dật
Không tu tập chánh pháp
Vì phóng dật, phá giới
Vào cảnh giới thọ lạc.*

Nhớ được nghiệp mình, nói kệ xong nhưng Thiên tử lại tham đắm cảnh giới, ham thích xúc hương vị sắc đầy đủ công đức, luôn tăng trưởng vì vậy cùng các Thiên nữ vui chơi khắp nơi hưởng diệu lạc theo công đức của năm dục rồi cùng Thiên nữ vui chơi ở vườn khác. Trong núi có vô số trăm ngàn chim bầy bấu hót tiếng rất hay. Ở đó, Thiên tử lại cùng Thiên chúng, Thiên nữ thọ hưởng dục lạc, cùng thăm hỏi nhau, đồng lòng vui chơi thọ lạc. Những Thiên tử yếu kém thì có vạn Thiên nữ vây quanh luôn hưởng lạc không biết chán. Thiên nữ vui chơi hưởng lạc cung phụng các Thiên tử bằng dục vọng và luôn tham ái dục lạc. Vì sao cõi ấy có nhiều người nữ ít người nam? Vì cõi này dục nhiễm quá nhiều, ngu si đầy dẫy. Người sinh lên cõi này chỉ trong chốc lát đã thấy vô số Thiên nữ. Do thấy vậy, tâm dục tăng trưởng, tham đắm Thiên nữ rồi ôm lấy. Vì tham lạc, vì tâm nắm bắt nên thọ thân người nữ. Vì vật cõi ấy có nhiều người nữ ít người nam. Có Thiên tử thì được một vạn Thiên nữ, có Thiên tử được hai vạn Thiên nữ, ba, bốn, năm, sáu vạn Thiên nữ. Cứ vậy, có Thiên tử được trăm ngàn vạn Thiên nữ hoặc có vị được nhiều hơn nữa. Các Thiên nữ nhiều ít sai khác như vậy, họ hành dục, theo pháp của địa thiên như cõi người chẳng khác. Dục vọng ở cõi Tứ Thiên vương cũng như cõi người, nam nữ phải giao hợp nhau, tiếp xúc nhau nhưng không bất tịnh. Chư Thiên cõi trời Tam thập tam khi hành dục thì ôm nhau, nhưng hai căn không tiếp xúc nhau. Chư Thiên cõi Dạ-ma chỉ cần cười nói nhau là thành dục. Chư Thiên cõi Đâu-suất thì nhìn nhau là thành dục. Chư Thiên cõi Hóa lạc thì nghe tiếng nói, ngửi hương thơm là thành dục, dù cách xa nhưng chỉ nghe tiếng, ngửi hương là đủ dục vọng. Chư Thiên cõi Tha hóa cũng giống cõi Hóa lạc. Thiên tử nào được các Thiên nữ yêu thương kính trọng là vì tâm không mỗi mệ, không bệnh hoạn, thân thể không có vi trùng như uế, hòa hợp tương ứng với chư Thiên bằng sức tăng thượng, luôn khỏe mạnh, ánh sáng rực rỡ. Vì vậy mỗi Thiên tử được vô số trăm ngàn Thiên nữ thương yêu luôn hành dục. Thiên tử thì không thương yêu riêng một Thiên nữ nào mà thương yêu hết các Thiên nữ, tha hồ đi lại, vì dục vọng nên cùng nhau hưởng lạc, không gây hại nhau, một lòng yêu mến nhau. Lại có Thiên tử khác cùng Thiên nữ tùy ý hành dục, phân biệt đủ loại như chư Thiên khác. Ở cõi Tích phụ vui chơi thọ lạc theo công đức của năm dục một thời gian lâu, lại cùng Thiên chúng, Thiên nữ đến rừng Nghiêm phong để vui chơi thọ lạc. Thấy Thiên tử khác hết nghiệp lành ở trong Thiên chúng sắp bị thoái đạo. Lúc ấy có những tướng hiện ra như bệnh, nếu vị ấy ở trước hoa sen thì hoa không nở, đó là tướng thứ nhất. Nếu vị ấy đến ao sen, rừng cây thì loài ong bỏ đi, đó là tướng thứ hai. Khi Thiên tử vui chơi cùng Thiên nữ nghe tiếng hò ca thì chán ghét, đó là tướng thứ ba. Khi Thiên tử đến rừng cây thì hoa bị héo, đó là tướng thứ tư. Thiên tử chỉ vui chơi trên cung điện mà không thể bay lên hư không, đó là tướng thứ năm. Chư Thiên cõi Dạ-ma sắp bị thoái đạo thì có những tướng ấy. Chư Thiên cõi trời

Tam thập tam thứ hai khi bị thoái đọa thì có những tướng trạng như ruồi nhặng bám vào thân, thân xuất mồ hôi. Chư Thiên cõi Dạ-ma khi nghiệp thiện hết, có những tướng này hiện ra thì biết sắp thoái đọa. Có mười hai tướng chết hiện ra:

1. Thiên tử ấy muốn phóng ánh sáng thì ánh sáng không hiện ra, mà lại đi vào thân như mặt trời lặn.

2. Thiên tử thấy hoa trái mà không tham.

3. Hoa trên đầu Thiên tử bị rơi.

4. Thiên tử soi vào nước thấy mình chẳng giống chư Thiên, lại thấy cỗi mà mình sắp thọ sinh: Địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh và cỗi người. Thấy mình ở đây bị thoái đọa sinh vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh.

5. Nhìn thấy vậy Thiên tử lo sợ dựng cả lông tóc.

6. Thiên tử thấy cỗi mình ở rất xấu.

7. Thiên tử ngồi ở trong những cỗi bằng lưu ly, vàng, bạc, pha lê, báu xanh lại bị lay động không yên.

8. Thiên tử bị gió thổi càng lúc càng mạnh như bị roi đánh.

9. Thiên tử mặc y phục như kim cương... Thấy vậy Thiên tử buồn bã không còn ham thích sắc, thanh, hương, vị, xúc đáng yêu nữa. Đến lúc này, Thiên tử đã gần lửa vô thường.

10. Thiên tử soi trên vách lưu ly, vách đá hay trong gương thấy mình không có đầu.

11. Thiên tử thấy đầu mình ở trên đất. Thấy như vậy là sắp chết. Các Thiên nữ thấy thế chán ghét lánh xa, Thiên tử sầu khổ vì chia ly, khổ thọ sinh không bằng một phần mười sáu khổ này.

12. Tâm ý tán loạn bất định như vòng lửa, không chú ý đến một cõi nào, tâm luôn dao động, sầu khổ vì phải thoái đọa. Mạng căn sắp mất, như đèn hết dầu ánh sáng yếu ớt. Đến lúc này, Thiên tử ấy biết mình sắp thoái đọa. Các Thiên nữ thường theo hầu hạ thấy vậy cũng lánh xa, như cây bị cháy chim chóc bỏ đi không thèm nhìn quan sát những công đức trước kia, các Thiên nữ thấy Thiên tử sắp thoái đọa cũng thế, họ tránh xa, theo hầu Thiên tử khác. Thấy Thiên nữ bỏ đi, Thiên tử ấy an lòng nhẫn nại, nói kệ:

*Tất cả đều do nghiệp
Hưởng quả báo tương xứng
Thiên nữ biết sắp chết
Tránh xa không gần gũi.
Vì nghiệp thiện đã hết
Bỏ sau mọi hoan lạc
Thiên nữ thấy thiên đọa
Sẽ đi đến vị khác.
Dục lạc ấy vô thường
Tâm tánh cũng như vậy
Người nữ, tham dục: ác
Không tin nhau, cũng ác.
Bốn loạn khổ lớn này
Luôn luôn dẫn vật ta
Vì vậy hãy tránh xa
Như bỏ độc, tránh lửa.
Do nghiệp được diêu lạc*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Do nghiệp nên chịu khổ
Chính vì nghiệp hủy hoại
Vì nghiệp nên xuất hiện.
Chư Thiên hưởng diệu lạc
Và công đức năm dục
Sau nghiệp thiện chấm dứt
Thoái đọa mất uy lực.
Tất cả sự sinh tử
Đều là do nghiệp huyễn
Đạo giải thoát Phật dạy
Chính là bốn chân đế.
Chính vì tâm nhiều động
Nên không thấy lỗi lầm
Bị ngu si thu phục
Nên gần gũi người nữ.
Mặt trời không làm tối
Lửa cũng không làm lạnh
Người nữ chẳng yêu thương
Thương ít luôn thay đổi.
Việc này vững như đất
Như gió động, không ngừng
Người nữ không biết ân
Nên có lỗi như vậy.
Người nam dù nhiều năm
Cung phụng cho người nữ
Suy yếu sẽ bị bỏ
Như chim bỏ ao khô.
Bay lên không rơi xuống
Đá nặng chẳng bay được
Núi cũng không đi được
Nữ là bạn không tốt.
Luôn luôn là chướng ngại
Phá bỏ những chánh pháp
Bên trong không lợi ích
Tạo ra tất cả lỗi.
Kim cương có thể mềm
Mặt trời có thể lạnh
Người nữ luôn đối gạt
Bản tánh là như vậy.
Không lời yêu thương nào
Hay tài vật cung phụng
Mà thấu phục người nữ
Tâm như gần lửa dữ.
Được vui thì đi theo
Gặp khổ sẽ xa lánh

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Không nghĩ đến ơn huệ
Tâm luôn tạo tội lỗi.
Hưởng vô lượng dục lạc
Ở trong các vườn rừng
Đến khi bị suy khổ
Người nữ chê, lánh xa.*

Thấy Thiên nữ xa lánh mình, Thiên tử suy nghĩ tất cả pháp thế gian đều như vậy nên nói kệ trên. Người nữ tánh cứng cõi, thấy Thiên tử sắp thoái đạo liền lánh xa gần gũi Thiên tử khác. Ví như mùa đông hoa sen héo, loài ong thấy vậy bay đến nơi khác. Bỏ Thiên tử ấy, Thiên nữ đến chỗ Thiên tử khác trở năm âm nhạc vui chơi ca múa hưởng lạc trong vườn rừng ao suối, nghe tiếng chim hót dưới rừng cây xinh đẹp quên Thiên tử trước kia cùng thọ lạc với Thiên tử khác giống như cách trăm ngàn đời. Thấy Thiên tử trước thoái đạo, trong nháy mắt đã quên công đức của Thiên tử ấy. Người nữ là vậy, quên hết ân huệ. Tánh của người nữ không luyến ái, chỉ tham tài vật nên gần gũi, hoặc chỉ thỏa mãn sự cần thiết của mình mà gần gũi người nam, bản tánh không dừng yên một nơi nào. Từ quá khứ, vị lai, hiện tại không ai hiểu được tánh của người nữ, vì tâm luôn thay đổi như vòng lửa, như thành Càn-thát-bà, như sóng nắng, không thể nào nắm bắt. Tánh của người nữ là vậy, bỏ Thiên tử thoái đạo để đi đến Thiên tử khác. Nhờ bản nghiệp huân tập, Thiên tử sắp thoái đạo ấy nói kệ:

*Chư Thiên tâm dao động
Phóng dật ham dục lạc
Không lo sợ thoái đạo
Nhất định bỏ cõi trời.
Chư Thiên ở cõi nào
Đều phải bị thoái đạo
Như ban ngày đã hết
Thì ban đêm xuất hiện.
Ban ngày như mạng sống
Đêm như sự thoái đạo
Đã biết hai thứ ấy
Hãy nghĩ sự vô sinh.*

Thiên tử ấy nghĩ đến đời trước của mình là ví dụ theo thời gian cõi người, không lấy thời gian cõi trời để ví dụ. Vì sao? Vì cõi trời không có ngày đêm, do ánh sáng của chư Thiên nên luôn luôn là ngày. Quan sát như vậy một thời gian, Thiên tử ấy trở lại tưởng chư Thiên không còn thoái đạo, hưởng được quả báo của nghiệp thiện. Thiên tử lại vui chơi thọ lạc, nghe năm âm nhạc trong vườn rừng khe suối, ao sen, núi non, cùng các Thiên chúng, Thiên nữ thọ nhận hoan lạc, hưởng quả báo vui theo nghiệp của mình, đến khi nghiệp thiện hết, bị thoái đạo đến đi theo con đường trước, đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh hoặc được sinh vào cõi người, ở nơi an ổn, tùy thuận chánh pháp, thông minh tài trí, được mọi người yêu mến, hoặc được làm vua, quan. Nếu làm vua thì không sợ nước khác gây chiến, luôn an lạc là nhờ dư báo.

Lại nữa, này các Tỳ-kheo! Đã biết quả báo của nghiệp, hãy quan sát trụ xứ của cõi trời Dạ-ma. Dùng văn tuệ biết cõi ấy có trụ xứ tên là Tâm tướng. Do những nghiệp gì chúng sinh được sinh lên cõi này? Dùng văn tuệ biết người làm lành, tâm ý chánh trực, chánh kiến không tà vạy, biết rõ nhân quả thiện ác, không sát sinh, không

trộm cướp (như đã nói ở trước), không tà dâm: Tâm không nghĩ nhớ, cũng chẳng vui theo, ngay cả tranh vẽ người nữ cũng không nghĩ nhớ, không quan sát, luôn nghĩ điều lành, không thích nhìn, không tham đắm vị, không dùng tâm ái dục quan sát, dạy người đừng làm, mình không làm, không dạy người làm, tự lợi, lợi tha. Người này thoát khỏi phiền não, luôn làm lành, nghĩ đến thân mình, thấy thân như uế, luôn nhớ rõ thân mình, không tham đắm người nữ, thoát khỏi lưới trời buộc của người nữ, xa lánh dục vọng của người nữ, được mọi người tin cậy. Giữ giới, hòa hợp với mọi người thì ngay hiện tại được lạc, lìa dục, không thích, không làm cũng chẳng nghĩ nhớ. Người này dập tắt lửa dục, là người dụng tâm bậc nhất, an vui nhất. Sau khi chết vị ấy sinh lên trụ xứ Tâm Tướng của cõi Dạ-ma thuộc đường lành. Ở đó, tha hồ thọ hưởng diệu lạc, thân sáng, không xương thịt, luôn thọ hưởng diệu lạc theo công đức của năm dục, thành tựu mọi dục lạc, có trăm ngàn Thiên nữ vây quanh như các ngôi sao bao quanh núi Tu-di, thân thể xinh đẹp rực rỡ. Nhờ nghiệp thiện hóa sinh, thân có vầng ánh sáng bao quanh, vô số ánh sáng từ thân hóa ra. Các Thiên nữ vui chơi hưởng lạc, thổi năm âm nhạc, hưởng diệu lạc nơi sắc, thanh, hương, vị, xúc. Người ấy tự nghĩ: Ta nên đến những chỗ đẹp khác. Nhờ oai lực của nghiệp thiện, ngay lập tức Thiên nữ quan sát tâm người ấy, nói với Thiên tử: Vì sao chúng ta chỉ ở đây? Còn có những nơi vui chơi khác, chúng ta hãy đến núi Thiên điện, trên núi có vô số vật báu, còn có vô số trăm ngàn cõi trời khác, chúng ta hãy đến đó. Như vậy, Thiên tử vui mừng nói: Tùy ý các người, chúng ta sẽ đến đó. Nói xong, Thiên tử bay lên hư không, đến núi Thiên điện. Núi ấy có vô số vật báu, vô số Thiên tử, Thiên nữ, tiếng ca vang khắp năm trăm do-tuần. Trên hư không đầy dẫy Thiên chúng, Thiên nữ ca hát bên đường làm cho Thiên tử này vui vẻ. Đến đó, họ vội vàng leo lên núi. Từ xa, nghe tiếng ca Thiên nữ vọng lại, Thiên tử ngạc nhiên vội đến trước họ. Đến nơi, Thiên tử nhìn thấy vô số cảnh đẹp, ao sen, vườn rừng bảy báu, Thiên tử vui mừng nhìn ngắm hưởng lạc, nghe tiếng suối reo, thấy chim chóc bay lượn lên xuống, xen lẫn trong đó là những dãy dinh thự ngang dọc được trang trí bằng bảy báu rất đẹp, cây cối sum suê, trong hang có nhiều thiên nga, vịt trời, uyên ương kêu rất hay, vô số phướn lọng phát phơ trong gió ai thấy cũng thích. Trong hư không có cung điện di động qua lại, tụ tán, có ánh sáng báu rực rỡ. Họ lại nghe tiếng ca hát của những người khác, nghe những tiếng vui đùa, thấy những khối bảy báu cao thấp xinh đẹp, núi, hoa xinh đẹp đủ hình sắc. Họ chạy nhảy vui chơi, ôm nhau, Thiên tử, Thiên nữ vây quanh trên núi Thiên điện. Họ ở trong hư không, quan sát điện này, vui vẻ bảo các Thiên nữ: Các người có thấy núi Thiên điện này đáng yêu mà mọi thứ đẹp không? Nghe xong, các Thiên nữ thưa: Thiên tử xin hãy biết, tôi đã thấy và đã từng thấy trăm ngàn lần. Thiên tử! Nếu chưa thấy, hãy nhìn kỹ nơi này. Nói xong, Thiên tử cùng Thiên nữ từ hư không bay xuống, gần đến nơi, các Thiên tử đang hưởng lạc ở đây thấy vậy đều vui mừng ra đón, nhìn ngắm Thiên tử mới sinh, vui vẻ nắm tay nhau nói: Thiên tử là bạn của chúng tôi, như vậy Thiên chúng càng nhiều, sức mạnh càng lớn. Ngài hãy cùng các Thiên tử thọ lạc. Ở đây có nhiều Thiên tử, ánh sáng rực rỡ. Chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà cũng có nhiều Thiên tử, Thiên nữ vui chơi hưởng lạc. Lại có Thiên tử khác, thấy Thiên tử mới sinh thì chấp tay cung phụng, lại nói: Hôm nay ông đã đến núi này, ở đây có vô số Thiên chúng, Thiên nữ vây quanh hưởng lạc. Lại có Thiên tử khác, nhờ nghiệp thiện được vui chơi trong hoa sen. Đây là nơi đẹp nhất, hôm nay ông đã đến đây. Nghe vậy, Thiên tử mới sinh hỏi Thiên nữ của mình: Thiên vương cõi Dạ-ma đang thọ hưởng

hoan lạc theo công đức của năm dục ở đâu? Nghe thế, Thiên nữ đáp: Chúng ta hãy cùng đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà thọ lạc. Thiên tử mới sinh liền cùng Thiên nữ đến chỗ Thiên vương thọ lạc, vừa đi vừa ca múa, trông thấy Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà ngồi trong rừng hoa Ưu-bát-la đỏ. Hoa Ưu-bát-la đỏ có trăm ngàn cánh. Trong mỗi cánh hoa có nhà như cái động. Bên trong có Thiên nữ, hương thơm, chim chóc vui chơi. Những con chim ấy là giống chim ở nước, tiếng hót rất hay. Cõi ấy có nhiều hoa Ưu-bát-la đẹp như thế. Thiên nữ của Thiên vương trang sức các loại y phục, vật báu sáng rực, do màu sáng của ngọc báu Ưu-bát-la đỏ nên thân họ cũng có màu đỏ. Do màu đỏ của ngọc báu Ưu-bát-la nên làm cho ánh sáng ngọc báu khác cũng đỏ. Màu sắc ngọc báu xích liên hoa thì rực rỡ hơn ánh mặt trời mùa thu. Họ ở trong cùng các loài ong thọ hưởng hoan lạc theo công đức của năm dục. Thiên tử, Thiên nữ ở trong hoa Ưu-bát-la suy nghĩ: Chúng ta muốn uống rượu. Ngay lập tức trong cánh hoa có nhiều loại rượu thơm, ngon, mát chảy ra. Họ cùng Thiên vương uống rượu thọ lạc. Họ lại muốn trong hoa phát ra âm thanh, thì lập tức gió thổi động cánh hoa va chạm nhau, phát ra âm thanh mà năm loại âm nhạc không bằng một phần mười sáu, nghe tiếng ấy họ vui mừng càng hưởng dục lạc nhiều. Họ ở đây cùng Thiên chủ Mâu-tu-lâu-đà cùng thọ hưởng hoan lạc. Họ lại muốn vui chơi thọ lạc nên tự nghĩ: Ta đang vui chơi trong cánh hoa Ưu-bát-la, làm sao hoa này bay lên hư không? Lập tức hoa Ưu-bát-la như con thiên nga bay lên hư không. Ở đó Thiên tử quan sát các khu rừng phía dưới, có các Thiên tử nhờ nghiệp thiện nên được vui chơi hưởng lạc. Thiên tử cùng Thiên chủ Mâu-tu-lâu-đà ở trong cánh hoa Ưu-bát-la vui chơi thọ lạc, đi khắp mọi nơi, thọ hưởng đủ mọi dục lạc. Nhờ khéo giữ giới nên được quả báo tương xứng, thọ hưởng diệu lạc. Vì sự giữ giới có thượng, trung, hạ nên diệu lạc thọ hưởng cũng có thượng, trung, hạ. Ở đây nhìn ngắm mọi thứ, hưởng các hoan lạc rồi họ ra đi đến núi Thiên điện của cõi Tâm tướng. Nhìn thấy mọi thứ, Thiên tử mới sinh rất vui mừng, cùng các Thiên nữ đến chỗ hoa Ưu-bát-la của Thiên chủ Mâu-tu-lâu-đà. Các Thiên nữ ca múa vui chơi ở cõi Dạ-ma thọ nhận diệu lạc theo cảnh giới của công đức nơi năm dục. Do ánh sáng đỏ của hoa Ưu-bát-la nên thân của Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà cũng có màu đỏ giống như màu đỏ A-thư-già mà sắc đỏ vốn có của Thiên vương không bằng một phần mười sáu. Thọ nhận hoan lạc như vậy, Thiên tử mới sinh lại tiến đến gần Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà, chấp tay đánh lễ, đang cúi đầu, thì Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà nói kệ:

*Những nghiệp thiện đã tạo
Giữ gìn ba loại giới
Nghiệp có được quả này
Giờ thọ hưởng diệu lạc.
Đừng nên sống phóng dật
Hưởng hết nghiệp vô ích
Hãy tu thêm nghiệp thiện
Đừng sống trong phóng dật.
Siêng năng làm việc lành
Trừ bỏ việc bất thiện
Làm lành được an vui
Làm ác chịu khổ não.
Ai siêng năng không ngừng
Tu tập các nghiệp thiện*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Sẽ luôn hưởng an lạc
Sau đạt được Niết-bàn.
Ai sống trong phóng dật
Lưu chuyển theo việc ác
Khi nghiệp thiện đã hết
Sẽ đi vào địa ngục.
Nếu tạo nghiệp thanh tịnh
Luôn luôn siêng năng làm
Đạt được nơi bất thoái
Không có chút khổ đau.
Ai bị căn sai khiến
Lại đuổi theo cảnh giới
Bị ràng buộc mọi thứ
Luôn đi trong sinh tử.
Ai không nhiễm pháp ác
Như vàng đã tôi luyện
Thoát khỏi đồng trống hữu
Luôn được nơi an ổn.
Ai sống trong phóng dật
Phóng dật gốc bất lợi
Trừ bỏ là điềm lành
An ổn không suy não.
Người vừa mới thọ sinh
Hưởng diệu lạc tương xứng
Hãy phát tâm cẩn thận
Đừng đắm trong nhiễm ô.
Phóng dật sai chur Thiên
Người nữ cũng như vậy
Lửa người nữ thiêu đốt
Luôn luôn chịu đau khổ.
Vì thế các Thiên tử
Hãy xả bỏ người nữ
Kẻ tham dục ngu si
Bị tâm ý ràng buộc.
Không biết pháp, phi pháp
Đáng làm, chẳng đáng làm
Những người phước đức ít
Cách Niết-bàn quá xa.
Biết đúng pháp khinh, trọng
Thực hành không sai sót
Cầu pháp, quả báo pháp
Sẽ có được an lạc.
Người bị tâm lôi kéo
Không điều phục ngựa căn
Dùng tri túc dặt tâm

Mạnh mẽ đến chốn vui.
Dây tri túc buộc tâm
Cảnh giới tâm cũng vậy
Người dưng an trụ được
Là bậc Trí trong đời.
Được cõi trời xinh đẹp
Và vô số an lạc
Ai không tham dục lạc
Đến được nơi an lành.
Người đã tạo nghiệp lành
Được cảnh giới đáng yêu
Nay ở cõi Dạ-ma
Đừng nên sống phóng dật.
Thiên tử mới sinh này
Ở trong hoa Bát-la
Cùng Thiên chúng, Thiên nữ
Hưởng quả báo của nghiệp.
Dây nghiệp quả khó gỡ
Từ tâm biến hóa ra
Chúng sinh bị si gạt
Lưu chuyển theo ngu si.
Kẻ thù mười hai nhập
Khéo léo dối gạt tâm
Ở trong vòng sinh tử
Lưu chuyển trong thế gian.
Quá, hiện tại, vị lai
Chư Thiên đều thoái đọa
Ở cõi trời như vậy
Chúng sinh mãi trôi lăn.
Trong núi Tỳ-lưu-ly
Vườn rừng thật xinh đẹp
Núi rừng không chuyển động
Chư Thiên mãi lưu chuyển.
Vườn rừng thật đáng yêu
Các cõi đều như vậy
Thường còn không hư hoại
Chư Thiên mãi lưu chuyển.
Cọng hoa bằng lưu ly
Vàng ròng rất xinh đẹp
Hoa sen luôn là vậy
Chư Thiên mãi lưu chuyển.
Ao hồ rất đáng mến
Có chim chóc trang nghiêm
Còn vậy mãi không thiếu
Chư Thiên mãi lưu chuyển.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Phòng nhà không thay đổi
Hành lan cũng như vậy
Tồn tại chẳng hư hoại
Chư Thiên mãi lưu chuyển.
Bị cảnh giới đối gạt
Lưu chuyển trong thế gian
Cớ sao ở cõi trời
Tâm không chịu lia bỏ.
Tâm chạy theo sinh tử
Vì huân tập bền chắc
Chịu những khổ não lớn
Vẫn không hề hay biết.
Như đồ tể dất dê
Bỏ hết vào trong chuồng
Rồi đem giết từng con
Con sống chẳng lo sợ.*

